

Arrest

nr. 293 796 van 5 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Square Eugène Plasky 92-94/2/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 6 november 2020.

1.2. Op 25 januari 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 29 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Afghaans staatsburger, van gemengde Pashtounse en Pashai afkomst. U bent geboren en getogen in het dorp Sarjal, district Khewa (Kuz Kunar), provincie Nangarhar.

Uw oudste broer, O.J., werkte bij het Afghaans nationaal leger in de provincie Kandahar. Ongeveer tien of elf maanden voor uw vertrek, belden de taliban uw vader. Ze zeiden dat uw broer zijn job moest stopzetten en dat u zich bij hen moest aansluiten. Als jullie niet deden wat ze vroegen, zouden jullie vermoord worden. Deze bedreigingen herhaalden zich ongeveer wekelijks gedurende vijf of zes maanden. Uw broer verliet het leger niet en u sloot zich niet aan bij de taliban. U en uw familie verhuisden naar het huis van uw maternale oom, die eveneens in Sarjal woonde. Na vier of vijf maanden bij uw oom verliet u Afghanistan. Dat was eind 2019.

Toen u in Iran was, raakte uw broer tijdens zijn werk voor het Afghaans leger gewond in een aanval van de taliban. Na een revalidatie in het ziekenhuis, hervatte hij zijn werk in Kandahar.

Na een reis van ongeveer een jaar kwam u op 5 november 2020 in België aan. De dag erna diende u een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ten tijde van de machtsovername door de taliban afgelopen zomer, zou uw broer aan uw familie hebben laten weten dat hij omsingeld was door de taliban. Sindsdien heeft uw familie niets meer over uw broer vernomen.

U legt volgende documenten neer om uw verzoek om internationale bescherming te ondersteunen: uw taskara; de taskara's van uw vader en uw broer; een diploma van uw broer; een werkbadge en bankkaart van uw broer; twee foto's van uw broer in Kandahar; twee foto's van uw broers verwondingen en een medisch attest; een klacht die uw vader indiende bij de ouderen; twee psychiatrische attesten van uw vader; en een envelop.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

Om te beginnen verklaart u bij aankomst in België dat u zeventien jaar bent (document inschrijving, 6 november 2020, p. 1). Na leeftijdsonderzoek blijkt evenwel dat u toen minstens achttien jaar was en waarschijnlijk zelfs bijna twintig jaar (beslissing FOD Justitie, 30 november 2020). Dat u de asielinstanties trachtte te misleiden over een kernelement van uw identiteit, namelijk uw leeftijd, tast uw algemene geloofwaardigheid aan.

Bovendien zegt u aanvankelijk dat u in het dorp Daad geboren bent (document inschrijving, 6 november 2020, p. 1). Later wijzigt u dit naar het dorp Sarjal (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), 12 februari 2021, punt 5), zonder enige uitleg over deze aanpassing. U maakt dezelfde aanpassingen in de verblijfplaats van uw moeder (fiche Minteh, p. 2; verklaring DVZ, 12 februari 2021, punt 13). Deze veranderlijke verklaringen over uw geboorteplaats en over de verblijfplaats van uw moeder, tasten uw algemeen geloofwaardigheid verder aan.

Uw aangetaste algemene geloofwaardigheid heeft tot gevolg dat ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof kan worden gehecht. Los daarvan zijn er tal van andere elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid ervan aantasten.

Zo zijn er frappante tegenstrijdigheden in uw verklaringen over het lot van uw vader. Zo verklaart u bij aankomst in België dat uw vader ongeveer een jaar eerder door de taliban vermoord werd omwille van het werk van uw broer (fiche Minteh, p. 2, p. 3). Nochtans verklaart u bij de volledige registratie van uw verzoek om internationale bescherming dat uw vader samen met uw moeder in het dorp Sarjal woont (verklaring DVZ, 12 februari 2021, punt 13). Hij zou uw reis geregeld hebben (verklaring DVZ, 12 februari 2021, punt 31). Ook bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS, waarbij gepeild wordt naar uw vrees ten opzichte van uw land van herkomst, vermeldt u de dood van uw vader niet (vragenlijst CGVS, vraag 1-8). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS vermeldt u niet dat er wat betreft uw verklaringen over uw vader een fout zou zijn gemaakt bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wanneer u daarover bevraagd wordt (CGVS, p. 3). Ook bevestigt u op het CGVS dat uw vader samen met uw moeder in Sarjal woont (CGVS, p. 12). Daarnaast stuurde uw vader u in februari 2021 nog documenten toe (groene map, document 7 & CGVS, p. 4). Deze tegenstrijdige verklaringen over het lot van uw vader doen in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U vertelt daarnaast dat uw familie problemen kreeg met de taliban omwille van het werk van uw broer bij het Afghaans leger (vragenlijst CGVS, vraag 5 & CGVS, p. 14). U maakt het werk van uw broer echter niet voldoende aannemelijk. Om te beginnen geeft u bij de DVZ aan dat uw broer bij uw ouders in het dorp Sarjal verblijft (verklaring DVZ, 12 februari 2021, punt 17), terwijl hij volgens uw latere verklaringen steeds in de provincie Kandahar verbleef. Hij zou, lang geleden, slechts één keer naar huis zijn gekomen tijdens zijn verlof (CGVS, p. 5, p. 17-18, p. 20). Indien uw broer werkelijk het Afghaanse leger diende in Kandahar, kan dan ook verwacht worden dat u Kandahar als zijn verblijfplaats zou hebben opgegeven. Dat u dat niet deed, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over zijn beroepsbezigheden aan.

Ook uw overige verklaringen over uw broers werk zijn onvoldoende om het CGVS ervan te overtuigen dat uw broer in het Afghaans leger diende. U verklaart dat uw broer officier was (CGVS, p. 4, p. 6), maar weet niet welke rang uw broer precies had (CGVS, p. 6). Op de documenten die u neerlegt, staat de rang van de eigenaar nochtans vermeld (groene map, document 3, document 4). Dat u dan toch uw broers rang niet kent, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat uw broer in het leger zat. Bovendien staat op de badge die u voorlegt als achternaam 'T.' vermeld (groene map, document 3), terwijl u als achternaam G. opgeeft (verklaring DVZ, 12 februari 2021, punt 1). Gewezen op dit verschil, zegt u dat alleen uw achternaam G. is. Uw broer zou T. als achternaam gekozen hebben (CGVS, p. 5-6). U klaart dit element niet uit, zodat niet zomaar kan worden aangenomen dat de badge werkelijk aan uw broer zou hebben toebehoord.

Daarnaast weet u enkel dat uw broer in Kandahar gestationeerd was. U weet niet tot welke eenheid hij behoort (CGVS, p. 16). U stelt dat hij op de luchthaven van Kandahar tewerkgesteld is, maar kent de naam van de luchthaven niet (CGVS, p. 16). U weet ook niet welke taken uw broer daar precies uitoefent (CGVS, p. 16). U zegt dat hij soms de luchthaven verliet met een voedselkonvooi, maar weet niet waar het voedsel naartoe werd gebracht (CGVS, p. 17). Ook weet u niet of uw broer leiding gaf aan anderen, en evenmin wie de leidinggevende van uw broer was (CGVS, p. 17).

U weet niet hoe uw broer aan zijn werk voor het leger geraakte (CGVS, p. 16). U denkt wel dat uw broer naast zijn schoolopleiding ook in het leger opleiding kreeg, maar kan niet aangeven welke opleiding. U kent ook de plaats van de opleiding niet (CGVS, p. 16). Al bij al hebt u onvoldoende kennis over het werk van uw broer om het CGVS ervan te overtuigen dat uw broer werkelijk een officier in het Afghaans leger was.

U legt wel documenten neer waarmee u uw verklaringen over uw broers werk bij het Afghaans leger wil ondersteunen. Hier moet in eerste instantie worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Bovendien blijkt hierboven al dat niet zomaar kan worden aangenomen dat de badge die u neerlegt effectief uw broer toebehoort. Hetzelfde geldt voor de bankkaart, gezien hier dezelfde foto op staat en gezien er enkel 'O. J.' als naam vermeld staat. Deze twee documenten zijn dus onvoldoende bewijskrachtig om steun te bieden voor uw bewering dat uw broer in het Afghaans leger werkt. Uit de foto's die u neerlegt kan de identiteit van de afgebeelde personen niet worden afgeleid. Het betreffen twee foto's van een gewonde persoon en twee foto's van geüniformeerde mensen. U weet overigens ook niet wie de collega's van uw broer op de foto zijn (CGVS, p. 5). Gezien

niet vastgesteld kan worden dat één van de personen op de foto's uw broer betreft, kan uit de foto's evenmin worden afgeleid dat uw broer voor het Afghaans leger werkt.

Op het diploma en het medisch attest van uw broer staat de naam O. J., zoon van R. J., vermeld. Hoewel deze vermeldingen overeenstemmen met uw verklaringen over de namen van uw broer en uw vader, valt geenszins uit te sluiten dat er meerdere mensen met de naam O. J., zoon van R. J., bestaan. Gelet op uw wel erg beperkte verklaringen over het werk van uw broer bij het leger, kan dan ook niet voetstoots worden aangenomen dat deze documenten aan uw broer zouden hebben toebehoord.

Bovendien zijn uw verklaringen over de verwondingen van uw broer ook uiterst beperkt. U verklaart dat uw broer gewond geraakte in een aanval van de taliban toen hij met het leger onderweg was van Kandahar naar Nimroz (CGVS, p. 5, p. 17). U hoorde dit van uw vader toen u zich in Iran bevond (CGVS, p. 17). Toch kan u niet aangeven wanneer uw broer gewond raakte (CGVS, p. 5). U weet evenmin hoe lang uw broer moest revalideren in het ziekenhuis (CGVS, p. 17). Dat laatste staat echter ook vermeld op één van uw documenten. Dit gebrek aan kennis doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over zijn verwondingen. Ook de geloofwaardigheid van de omstandigheden waarin hij die verwondingen zou hebben opgelopen – namelijk zijn werk voor het leger – wordt zo verder op de helling gezet.

Omwille van alle bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat uw broer in het Afghaans leger diende. Bijgevolg kan ook aan uw verklaringen over de problemen met de taliban die daaruit zouden zijn voortgevloeid (CGVS, p. 14) geen geloof gehecht worden.

Bovendien zijn ook uw verklaringen over de problemen die uw familie met de taliban zou hebben gekend ook niet aannemelijk. Aanvankelijk stelt u dat de taliban uw vader ongeveer vijf maanden voor uw vertrek belden. Als gevolg van dit dreigetelefoontje verhuisde uw familie naar uw oom van moederskant, waar u nog vijf maanden woonde alvorens het land te verlaten (vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij het CGVS schetst u echter een andere chronologie. U vertelt dat de taliban uw vader vijf of zes maanden lang zowat wekelijks belden. Omdat uw vader zo vaak gebeld werd, verhuisden jullie naar het huis van uw oom (CGVS, p. 14-15). Later keert u opnieuw terug naar uw eerste verklaringen dat jullie kort na de eerste telefoontje van de taliban naar uw oom verhuisden (CGVS, p. 22-23). Gewezen op de tegenstrijdigheid in uw verklaringen, zegt u eenvoudigweg "ik heb het zo gezegd" (CGVS, p. 23). Het simpelweg vasthouden aan één versie van uw verklaringen, volstaat echter niet om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Op die manier wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder op losse schroeven gezet.

Bovendien legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over het telefoonnummer waarmee de taliban belden. Aanvankelijk zegt u dat ze telkens vanaf hetzelfde nummer opbelden (CGVS, p. 15). Gevraagd of uw vader het nummer niet kon blokkeren, zegt u plots dat ze ook vanaf andere nummers belden (CGVS, p. 15). Dat u zo gemakkelijk uw antwoorden aanpast naargelang u vragen worden gesteld, wijst erop dat uw verklaringen niet op werkelijke meegemaakte gebeurtenissen zijn gebaseerd.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen wordt nog aangetast doordat u, gevraagd naar uw woonplaatsen, aanvankelijk aangeeft dat u altijd in hetzelfde huis hebt gewoond (CGVS, p. 8). Later stelt u dan weer dat u, omwille van de bedreigingen door de taliban, naar uw maternale oom verhuisde (CGVS, p. 14). Die oom woonde nochtans niet in dezelfde woning als u, maar een kwartier verderop (CGVS, p. 8). U hebt slechts één maternale oom (CGVS, p. 13). Dat u dan toch niet van meet af aan aangeeft dat u in twee verschillende woningen hebt gewoond (CGVS, p. 8), ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaarde verhuis naar uw oom en eveneens de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de bedreigingen die het motief zouden hebben gevormd voor deze verhuis.

Los daarvan is het weinig geloofwaardig dat uw familie zich genoodzaakt zou hebben gezien onder te duiken, maar wel maandenlang onopgemerkt in hetzelfde dorp kon wonen, zonder problemen te kennen (CGVS, p. 23), en dat terwijl, volgens uw verklaringen, veel van de dorpelingen bij de taliban waren aangesloten (CGVS, p. 15). Gewezen op deze onaannemelijkheid, herhaalt u simpelweg dat u ondergedoken bij uw oom leefde, zonder evenwel de aangehaalde onaannemelijkheid uit te klaren (CGVS, p. 23). Dit element brengt de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw in het gedrang.

Bovendien stemmen uw verklaringen over de problemen die uw familie met de taliban kende niet overeen met de inhoud van de klacht die uw vader indiende bij de ouderen. In deze klacht wordt immers vermeld dat de taliban eisten dat uw broer O. J. stopte met zijn werk en dat uw vaders andere zoon, T., zich bij hen moest aansluiten. Uw vader stelt verder in deze klacht dat het uw broer T. is die naar België is gevlucht (groene map, document 5, vertaling), terwijl u stelt dat de taliban u viseerden om te rekruteren (CGVS, p.

3, p. 14). Dat element wordt echter pas vermeld in het antwoord van de ouderen, niet in uw vaders verklaring (groene map, document 5, vertaling). Deze tegenstrijdigheid doet niet alleen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas, maar ondergraaft ook de bewijswaarde van dit document. De bewijswaarde van het stuk wordt verder aangetast doordat er expliciet vermeld staat dat u het land verlaten hebt, wat erop wijst dat het document enkel is opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

De overige documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara en die van uw vader en uw broer kunnen hoogstens uw verklaringen over uw en hun identiteit, nationaliteit en herkomst ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De medische stukken op naam van uw vader kunnen hoogstens aantonen dat uw vader psychische en medische problemen heeft. Uw bewering dat uw vader deze problemen heeft gekregen omwille van de bedreigingen door de taliban (CGVS, p. 4) vindt geen steun in deze stukken. De enveloppe toont hoogstens aan dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan. Dat staat evenmin ter discussie.

U brengt verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. U verklaart wel dat uw broer twee uur voor de machtsovername aan uw familie liet weten dat hij (in Kandahar op zijn werk) omsingeld was door de taliban. Sindsdien heeft uw familie geen contact meer met hem (CGVS, p. 12, p. 20). Gezien hierboven blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over het werk van uw broer, kan aan deze verklaring die erop voortbouwt, evenmin geloof gehecht worden. U stelt verder dat uw familie geen problemen heeft gekend na uw vertrek (CGVS, p. 12). U hebt zelf geen enkel ander probleem gekend in Afghanistan (CGVS, p. 23). U haalt u geen elementen aan die erop wijzen dat de machtsovername door de taliban een impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor

burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren

op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn

2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 3 en 13 van het EVRM en een manifeste appreciatiefout, miskenning van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en dat hem het voordeel van de twijfel verleend dient te worden aangezien zijn verklaringen eenduidig en “*van goede trouw*” zijn en overeenkomen met de beschikbare informatie. Er dient volgens verzoeker vastgesteld worden dat het CGVS geen enkele vraag heeft gesteld aan verzoeker waarbij gepolst werd naar eventuele procedurele noden en dat het in die omstandigheden niet opgaat te stellen dat er geen procedurele noden kenbaar zijn gemaakt. Hij meent dat het CGVS geen rekening houdt met de jonge leeftijd van verzoeker. Verzoeker hekelt vervolgens dat in de beslissing vertrokken wordt van een negatief uitgangspunt en dat het CGVS het proportionaliteitsbeginsel miskent omdat geen afweging wordt gemaakt van de elementen die een vrees aantonen tegenover de elementen die deze niet aannemelijk maken.

Met betrekking tot de vaststellingen inzake verzoekers verklaringen over zijn leeftijd, betoogt verzoeker dat hij in het bezit was van zijn taskara en dat hij de leeftijd opgaf die op zijn taskara stond. Verzoeker stelt dat het CGVS uit het oog verliest dat een taskara in Afghanistan veelal op basis van een geschatte leeftijd gemaakt wordt, waarbij de ouders de neiging hebben zeker hun zonen zo jong mogelijk te laten schatten om hen te beschermen. Verzoeker betwist dat hij gepoogd zou hebben de asielinstanties te misleiden.

Met betrekking tot zijn verklaringen over zijn geboorteplaats en verblijfplaats van zijn moeder, stelt verzoeker dat deze niet de kern van zijn relaas raken en dat deze ten onrechte “*als bijkomende negatieve blik in aanmerking genomen worden*”. Verzoeker meent dat zijn asielaanvraag niet met de nodige objectiviteit onderzocht werd. Verzoeker betoogt verder als volgt: “*Overwegende dat verzoeker zijn nationaliteit en identiteit, alsook zijn afkomst aantoonde. Dat deze ten andere niet betwist worden door de CGVS. Dat verzoeker eveneens een aantal foto's bijbracht om zijn situatie en deze van zijn familie aan te tonen. Overwegende dat de verwerende partij tenslotte geen aandacht besteedt aan de huidige situatie in Afghanistan. Dat deze allesbehalve geruststellend is, gelet op de mensenrechtenschendingen die op grote schaal plaatsgrijpen en gelet op de slechte humanitaire situatie. Dat voor het overige op dit punt niet de minste bijkomende vraag gesteld wordt. Dat ook niet nagekeken werd wat het lot is ingeval van terugkeer naar Afghanistan van gevluchte notoire tegenstanders van de Taliban – verzoeker behoort tot een familie die als tegenstander gecatalogeerd werd : zijn broer werkte voor het Afghaanse leger. Dat het nochtans duidelijk moge zijn en dit uit verschillende internationale bronnen dat personen die een link hebben met de vorige regering, de veiligheidskrachten of de vreemde strijdkrachten specifiek geïdентificeerd riskeren te worden door de huidige machthebbers. Dat het dan ook niet redelijk betwist kan worden dat verzoeker als lid van de familie die erom bekend stond tegen de Taliban te zijn dan ook wel degelijk terecht melding maakte van het feit dat hij om die reden en actueel zeker niet terug kan gaan.*

Dat uit de schaarse informatie en voor zover deze betrouwbaar is, die momenteel uit Afghanistan komt ZEKER kan afgeleid worden dat personen gelinkt aan vorige machthebbers, wel degelijk in het bijzonder en persoonlijk geïdентificeerd riskeren te worden door de huidige machthebbers. Dat het EASORapport COI van januari 2022 duidelijk stelde dat de in augustus 2021 door de Taliban aangekondigde “globale amnestie” duidelijk op het terrein niet van toepassing was. (verslag p.45 en volgende). Dat HRW dan ook duidelijk een gevaarlijke situatie voor diegenen die een link hebben met veiligheidspersoneel of overheidspersoneel van voor de machtsovername. Dat de informatie van HRW wel degelijk werkelijk is en het risico voor verzoeker ook bevestigt. Cfr. <https://www.hrw.org/report/2021/11/30/no-forgiveness-people-you/executions-and-enforced-disappearances-afghanistan>. Dat dit ook bevestigd wordt in het EUAA rapport van april 2022: “...” (p. 64 en 65). Dat er nochtans wel degelijk bij de beoordeling van de waarachtigheid van de vrees van verzoeker over deze feiten met deze elementen had moeten rekening gehouden worden. Dat indien de CGVS dit gedaan zou hebben dan zouden zij niet tot hetzelfde besluit gekomen zijn. Dat met name EUAA niet tot dit besluit komt, wel integendeel : (p. 66)”. Verzoeker wijst er op dat in dit geval de nexus politieke overtuiging is volgens de EUAA en betoogt dat in de mate dat hij behoort tot een familie die gepercipieerd wordt als anti-taliban en pro vorige machthebbers en verzoeker bovendien lange jaren in het buitenland verbleef, het vaststaat dat hij wel het risico loopt vervolgd te worden. Verzoeker stelt dat er zelfs sprake is van collectieve bestraffing en verwijst daartoe naar een HRW-bericht.

Vervolgens betoogt verzoeker dat het CGVS evenmin rekening heeft gehouden met de situatie waarin terugkeerders uit de EU riskeren terecht te komen. Vlak na de machtsovername werd gesproken van gevangenzetting van terugkeerders en er moet ook rekening worden gehouden met het feit dat de taliban de sharia strikt wensen toe te passen. Het leven in het Westen en vooral het leven dat jongeren er leiden is strijdig met de Sharia. Het CGVS houdt evenmin rekening met het risico dat een verwestering met zich meebrengt en verzoeker wijst erop dat het loutere feit Hazara te zijn reeds een verwesterd etiket met zich meebrengt. Verzoeker benadrukt dat hij ongeveer reeds 3 jaar buiten Afghanistan verblijft en dat het CGVS het niet de moeite vond om vragen te stellen over zijn leven hier en zijn verwestering terwijl dit toch een risico met zich meebrengt. Hij verwijst naar een EUAA verslag waarin wordt bevestigd dat verwestering wel degelijk een probleem is en stelt dat het loutere verblijf in een westers land reeds

problematisch kan zijn, terwijl het CGVS geen doorgedreven analyse maakte, terwijl dit noodzakelijk is. Verzoeker verwijst ter staving naar EUAA *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 80-81.

Vervolgens argumenteert verzoeker dat het CGVS totaal abstractie maakt van de humanitaire situatie, die verergerde sinds de val van de reguliere regering en de komst van de *de facto* taliban regering. Hij stelt dat deze nieuwe evolutie minstens een verder onderzoek behoeft. Onder verwijzing naar een Reuters bericht van 22 juni 2022 stelt verzoeker dat de situatie dramatisch is en dat hij in geval van terugkeer riskeert terecht te komen in een situatie van verregaande deprivatie. Hij meent dat hem in hooforde de status van vluchteling moet worden toegekend, minstens op grond van het feit dat hij tot een sociale groep behoort, zijnde deze van verwesterde jongeman.

Ondergeschikt meent verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus ten onrechte geweigerd werd. Hij argumenteert dat het CGVS onterecht oordeelt dat er voldoende informatie beschikbaar is om het actueel geweldsniveau en de aard en de ernst ervan in Afghanistan op een correcte wijze te beoordelen en wijst er op dat zowel de COI Focus van het CGVS als het rapport van EASO van januari 2022 aangeven dat het zeer moeilijk is om betrouwbare bronnen te hebben over de situatie in Afghanistan. Het EASO rapport is gebaseerd op bronnen tot 8 november 2021 en de informatie die nu uit Afghanistan binnen sijpelt is meer en meer gecensureerd, zo betoogt verzoeker onder verwijzing naar <https://gandhara.rferl.org/a/afghanistan-taliban-crackdown-atrocities-mujahid/31923580.html>. Verzoeker meent dat minstens verder onderzoek dient te worden verricht. In zake de veiligheidssituatie in Afghanistan en de motivering in de bestreden beslissing hierover, stelt verzoeker dat *“Overwegende dat verzoeker niet diepgaand ondervraagd werd of hij informatie had over de actuele veiligheidssituatie. Dat het ook logisch is dat de informatie waarover verzoeker beschikt beperkt is. Dat het bovendien onterecht is dat aan verzoeker een gebrek aan informatie verweten wordt, daar waar de CGVS zelf dient toe te geven dat het zeer moeilijk is om aan objectieve informatie te geraken. Dat dit bevestigd wordt uit verschillende bronnen. Dat deze bronnen bovendien voor wat betreft de media die in Afganistan nog werken vastgesteld worden dat zij omwille van de steeds groter wordende druk die uitgaat van de Taliban aan zelfcensuur doen. Dat dit de werkelijkheid van de berichtgeving en van de ernst van de situatie dan ook doet onderschatten in het voordeel van de de facto machthebbers. Dat de Taliban thans ook de vloggers die op internet opereren aan banden leggen, zodanig dat de werkelijke informatie steeds schaarser wordt. Dat verzoeker in dat verband verwijst naar datgene wat hij hoger uiteenzette, en ook naar onderstaande berichtgeving die aangeven dat de situatie er mettertijd nog op verergerd.”* Verzoeker citeert vervolgens een aantal persberichten inzake de repressie en censuur van Afgaanse media.

Hij stelt dat de informatie waarvan eind mei 2022 gebruik gemaakt wordt door het CGVS niet up to date is en dat het risico een burgerslachtoffer te worden van willekeurig geweld veel groter is dan uit de verslagen tot april 2022 blijkt. Verzoeker citeert vervolgens uitvoerig uit Reuters persberichten inzake veiligheidsincidenten in juni en juli 2022. Hij meent dan ook dat de aard van de incidenten niet toelaat te stellen dat enkel taliban gevisieerd worden nu duidelijk is dat ook de gewon man, vrouw en kind in de straat onder de slachtoffers vallen.

Verzoeker betoogt vervolgens dat er minstens aanleiding is om bescherming te verlenen op grond van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat ook op dat punt de analyse van het CGVS niet gevolgd kan worden. Hij stelt dat de problematische situatie wel degelijk veroorzaakt wordt door de *de facto* overheid, zijnde de taliban, die er bovendien voor zorgt dat controle zo goed als onmogelijk is nu zij de Commissie voor de rechten van de Mens in Afghanistan ontbond en het ook duidelijk is dat de taliban de mensenrechten schenden. Verzoeker verwijst in dit verband naar het EUAA rapport van april 2022 (p. 114-118). Hij meent dat het CGVS de problematiek enkel op theoretische wijze onderzoekt en dat verzoeker niet ondervraagd werd over de sociale en economische situatie van zijn familie en bevestigt dat, uit de weinige contacten die hij heeft, moet afleiden dat zij het zeer moeilijk hebben. Verzoeker stelt dat het CGVS niet het minste onderzoek deed naar de werkelijke situatie van verzoeker in geval van terugkeer en dat hij nochtans uitlegde dat hij slechts zeer sporadisch contact had met zijn familie en dat de zeer precaire situatie waarin verzoeker riskeert terecht te komen ook blijkt uit de algemene informatie. Verzoeker citeert vervolgens uitvoerig Reuters persberichten, een verslag van OCHA en een internetartikel van Human Rights Watch en wijst er op dat de gelden die internationaal ter beschikking worden gesteld van de slachtoffers van de aardbeving van 22 juni 2022, geblokkeerd wordt door de houding van de taliban. Verzoeker stelt tenslotte dat de situatie in Afghanistan niet snel zal verbeteren wat volgens hem ook blijkt uit de verslaggeving in verband met de grote bijeenkomst van de taliban op 30 juni 2022 en citeert ter staving <https://gandhara.rferl.org/a/gandhara-briefing-taliban-hazara-madrasahs-grand-assembly/31924733.html>.

Verzoeker vraagt in hooforde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde te bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Aangevochten beslissing CGVS en betekening;
2. Aanstelling pro deo advocaat door het Bureau voor Juridisch Bijstand te Brussel;
3. EUAA “Country Guidance Afghanistan” uittreksels;
4. [https://fr.wikipedia.org/wiki/%C3%89tat_islamique_\(organisation\)](https://fr.wikipedia.org/wiki/%C3%89tat_islamique_(organisation));
5. <https://en.wikipedia.org/wiki/Taliban>;
6. <https://www.hrw.org/report/2021/11/30/no-forgiveness-people-you/executions-and-enforced-disappearances-afghanistan>;
7. <https://www.hrw.org/news/2022/06/10/afghanistan-taliban-torture-civilians-panjshir>;
8. <https://www.reuters.com/world/asia-pacific/afghanistan-quake-kills-least-130-2022-06-22/>;
9. <https://gandhara.rferl.org/a/afghanistan-taliban-crackdown-atrocities-mujahid/31923580.html>;
10. Gandhara Briefing: “Afghans Left Behind, Gender Segregation, Pakistan Bombing”;
11. <https://www.hrw.org/news/2021/11/22/afghanistan-taliban-crackdown-media-worsens-0>;
12. <https://www.hrw.org/news/2022/06/14/afghanistans-taliban-crack-down-vloggers>;
13. <https://www.hrw.org/news/2022/03/30/taliban-intensify-attacks-afghan-media>;
14. <https://gandhara.rferl.org/a/afghanistan-panjshir-taliban-atrocities/31848654.htm>;
15. <https://gandhara.rferl.org/a/gandhara-briefing-taliban-hazara-madrasahs-grand-assembly/31924733.html>;
16. <https://gandhara.rferl.org/a/afghanistan-taliban-grand-gathering-women/31923501.htm>;
17. <https://gandhara.rferl.org/a/taliban-secular-schools-converted-madrasahs-education/31914672.html>;
18. HRW “Afghans Dying from lack of medicine”;
19. EASO Country Report 10/1/2022 – uittreksels;
20. Reuters “Islamic State Violence dents Taliban Claims of Safer Afghanistan”;
21. Reuters “Afghanistan seeks help for earthquake survivors”;
22. Pajhwok Peace Monitor 26/6/2022;
23. *Idem* 18 juni 2022;
24. *Idem* 11 juni 2022;
25. Reteurs « Afghanistan Earthquake survivors unsafe »;
26. UN Afghanistan Conference 2022;
27. *Idem* snapshot of population movements january to juin 2022;
28. <https://www.hrw.org/news/2022/03/07/afghanistan-taliban-threatening-provincial-media>.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van 7 augustus 2023 neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

- (1) EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- (3) EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (4) COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 (papieren versie in bijlage); (5) COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (6) EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (7) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (8) EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (9) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; (10) UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>.

3.2. Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) een foto van verzoeker met zijn broer in militaire kleding.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming ondermeer zijn originele taskara en de taskara's van zijn vader en broer neer (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1). De Raad stelt dat vast dat de identiteit, met uitzondering van zijn leeftijd, en de Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet betwist wordt in de bestreden beslissing. Evenmin wordt in twijfel getrokken dat verzoeker tot voor zijn vertrek uit Afghanistan in het district Khewa, ook gekend als Kuz Kunar heeft gewoond.

6.2.1. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt aangetast door de vaststelling dat verzoeker bij aankomst in België verklaarde 17 jaar oud te zijn maar na een leeftijdsonderzoek minstens achttien jaar oud was en waarschijnlijk zelf bijna twintig jaar. Verwerende partij leidt hieruit af dat verzoeker de asielinstanties trachtte te misleiden over een kernelement van zijn identiteit, met name zijn leeftijd.

Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 30 november 2020 blijkt dat op basis van een leeftijdstest uitgevoerd op 24 november 2020 werd geconcludeerd dat verzoeker op die datum ouder is van 18 jaar, *“vermoedelijk 19, 91 jaar met een standaarddeviatie van 1,6 jaar”* (zie administratief dossier, beslissing Dienst Voogdij, 30 november 2020). Verzoeker verklaarde bij de registratie van zijn verzoek dat hij 17 jaar oud was. Ook tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat hij 17 jaar was toen hij in België aankwam, maar dat hij meerderjarig werd verklaard na het leeftijdsonderzoek (notities PO, p. 6). Verzoeker verklaarde verder bij de DVZ dat hij analfabeet is (verklaring DVZ, 12 februari 2021, punt 11) en tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij nooit naar school ging (notities PO, p. 9).

Het verschil tussen de door verzoeker opgegeven leeftijd en het resultaat van de leeftijdstest is niet van die aard dat hieruit een bewuste misleiding kan worden afgeleid of dat niet zou kunnen worden aangenomen dat verzoeker bij de indiening van zijn beschermingsverzoek ervan overtuigd was dat hij 17 jaar oud was. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers, zoals terecht aangestipt door verzoeker dat vele Afghanen hun exacte geboortedatum en leeftijd niet kennen en dat vaak een schatting wordt gemaakt van de leeftijd van een persoon bij de uitreiking van een taskara (zie Landinfo, *“Afghanistan: Tazkera, passports and other ID documents”*, p. 9 geciteerd in CGVS, COI Focus, *“Afghanistan Corruptie en documentenfraude”*, 14 januari 2021 (update). Dat voormelde vaststellingen als dusdanig verzoekers algemene geloofwaardigheid aantasten, kan niet worden bijgetreden, te meer nu uit zijn niet betwiste verklaringen ook blijkt dat verzoeker niet geschoold is.

De Raad stelt evenwel vast dat uit niets kan blijken dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid onder artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State om een beroep aan te tekenen tegen de beslissing van de Dienst Voogdij en wijst er op dat de beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij bijgevolg vast.

Daarbij moet rekening worden gehouden met artikel 7, § 3 van titel XIII, hoofdstuk 6 *“Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen”* van de programmawet van 24 december 2002 dat bepaalt dat *“ingeval van twijfel over de uitslag van het medisch onderzoek, wordt met de jongste leeftijd rekening gehouden”*. Bijgevolg dient ervan uitgegaan te worden dat ervan uitgegaan wordt dat verzoeker op 24 november 2020, 18, 3 jaar oud was en niet *“bijna twintig”*, zoals ten onrechte wordt gesteld in de bestreden

beslissing. Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna 'DVZ') op 12 februari 2021 dat hij ongeveer een jaar geleden vertrokken was (Verklaring DVZ, vraag 32).

Verder is de Raad, in tegenstelling tot de bestreden beslissing, van oordeel dat verzoekers opeenvolgende en verschillende verklaringen over zijn geboorteplaats en de verblijfplaats van zijn moeder bij de registratie als minderjarige verzoeker en in zijn Verklaring DVZ als dusdanig niet volstaan om te besluiten dat hierdoor zijn algemene geloofwaardigheid is aangetast. Uit de Verklaring DVZ blijkt dat verzoeker aangaf dat onder meer de vermelde geboorteplaats niet correct was (Verklaring DVZ, vraag 7). Er kan verder uit dit document niet worden afgeleid dat verzoeker werd gevraagd hierbij enige toelichting te verschaffen. Verder werd ook tijdens het persoonlijk onderhoud niet gevraagd waarom hij deze correctie aanbracht en hoe het komt dat initieel bij zijn registratie als niet begeleide minderjarige hij als geboorteplaats Daad had opgegeven. Er kan daarbij niet voorbijgegaan worden aan de jonge leeftijd van verzoeker op het ogenblik van zijn vertrek uit Afghanistan en zijn aankomst in België en aan het gegeven dat de fiche NBM slechts summiere informatie bevat en evenmin kan blijken in welke omstandigheden deze registratie is verlopen. Hoe dan ook kan, gelet op het voorgaande kan uit de loutere vaststelling dat verzoeker zijn geboorteplaats en de verblijfplaats van zijn moeder corrigeerde in zijn Verklaring DVZ, *in casu* niet worden afgeleid dat verzoekers algemene geloofwaardigheid hierdoor zou aangetast zijn.

6.2.2. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban omdat hij volgens zijn verklaringen weigerde zich bij de taliban te voegen nadat dit door de taliban werd geëist omwille van de activiteiten van zijn broer O.J. bij het Afghaanse nationale leger in Kandahar voor de machtsovername door de taliban. Verzoeker verklaart dat zijn vader ongeveer elf maanden voor zijn vertrek werd gebeld door de taliban die eisten dat zijn oudste zoon ontslag zou nemen uit het leger en zijn jongere zoon hen moest vervoegen. Verzoeker en zijn broer gingen niet in op deze eisen. Verzoeker en zijn familie verhuisden naar het huis van zijn oom die eveneens in Sarjal woont. Verzoeker verbleef er nog vier of vijf maanden alvorens Afghanistan te verlaten. Later vernam verzoeker dat zijn broer enkele uren voor de machtsovername aan zijn familie had laten weten dat hij omsingeld was door de taliban. Er werd verder niets meer vernomen van zijn broer.

In de bestreden beslissing wordt enerzijds gemotiveerd dat verzoeker het werk van zijn broer bij het leger niet voldoende aannemelijk kan maken en worden anderzijds de problemen die zijn familie met de taliban hebben gehad evenmin aannemelijk geacht.

De Raad treedt verwerende partij niet bij waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat indien verzoekers broer daadwerkelijk bij het Afghaanse leger diende in Kandahar, kan verwacht worden d/at verzoeker Kandahar als de verblijfplaats van zijn broer zou hebben opgegeven en dat de vaststelling dat hij dit niet deed, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn broers' beroepsbezigheden aantast. In de Verklaring DVZ wordt inderdaad bij zijn broer G., O.J. als verblijfplaats Sar Jal in Nangarhar vermeld. Vraag 17 verwijst evenwel naar de woonplaats (land, dorp, stad/wijk) van de broers en zussen. Zo verklaarde verzoeker dat zijn broer zelden naar huis kwam toen hij in het leger zat, kan uit verzoekers verklaringen niet blijken dat zijn broer permanent in Kandahar zou verbleven hebben. Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker deze vraag begreep als de plaats waar zijn broer officieel woonde, zodat niet zonder meer kan worden verwacht dat hij Kandahar, de plaats waar zijn broer in het leger zou gediend hebben, zou vermelden als woonplaats van zijn broer.

Wel stelt de Raad, vast dat het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten in acht genomen, verzoeker onvoldoende aannemelijk maakt dat zijn broer daadwerkelijk in het Afghaanse Nationale leger diende tot enkele uren voor de machtsovername door de taliban, zoals hij beweert.

Zo blijkt verzoekers kennis over de positie en de werkzaamheden van zijn broer bij het leger eerder beperkt. Verzoeker verklaart dat zijn broer een officier was in het leger en dat hij in Kandahar gestationeerd was, maar kent noch de rang van zijn broer, noch wat de naam was van de luchthaven waarop hij werkte. Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing wordt evenwel de rang van de persoon op de badge, die hij ter staving neerlegt, vermeld. Zelfs rekening houdend met het gegeven dat verzoeker verklaart ongeschoold te zijn, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij minstens zou geweten hebben welke rang zijn broer had en wat de naam was van de luchthaven waar hij werkte. De Raad stelt in dit verband vast dat de door verzoeker neergelegde badge overigens als datum van indiensttreding 19/09/2015 vermeldt zodat verzoekers broer op het ogenblik van zijn vertrek al vier jaar in dienst was. Zelfs rekening houdend met het feit dat zijn broer niet veel naar huis terug kwam, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat hij een aantal basiselementen, zoals zijn rang en eenheid en de naam van de luchthaven waar hij werkte, moet gekend hebben. De vaststelling dat hij dit niet weet, doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover.

Verzoeker legde bij verwerende partij ook een militaire badge neer alsook een bankkaart waarop de naam O.J. is vermeld. Op de badge wordt eveneens als vaders naam R.J. vermeld maar als familienaam "T.", terwijl verzoekers familienaam G. is en hij ook deze familienaam opgaf voor al zijn broers en zussen. Dat zijn broer de familienaam T. zou hebben aangenomen, zoals verzoeker hiernaar gevraagd, verklaart, is op zijn minst vreemd te noemen. De Raad stelt vast dat verzoeker hiervoor noch tijdens het persoonlijk onderhoud, noch in het verzoekschrift enige plausibele verklaring biedt en dat bijgevolg niet zonder meer kan worden aangenomen dat de voorgelegde badge aan zijn broer zou hebben toebehoord.

Verzoeker legt ook een diploma en medisch attest van verzoekers broer neer, die blijkens de bestreden beslissing de naam O.J., zoon van R.J. vermelden. Beide namen stemmen overeen met de door verzoeker opgegeven namen van zijn vader en broer. In zoverre in de bestreden beslissing wordt gesteld dat niet valt uit te sluiten dat meerdere mensen deze naam hebben, acht de Raad dit, zonder enige concrete verwijzing naar objectieve informatie over bijvoorbeeld veel voorkomende namen in de regio van herkomst van verzoeker, veeleer speculatief. Wel kan de Raad verwerende partij volgen waar zij stelt dat gelet op het geheel van verzoekers, eerder beperkte verklaringen over het werk van verzoeker, niet zonder meer kan worden aangenomen dat de op deze documenten vermelde persoon daadwerkelijk de broer van verzoeker is. Verder stelt de Raad ook vast dat verzoekers verklaringen over de verwondingen die zijn broer zou hebben opgelopen en waardoor hij enkele dagen in het ziekenhuis belandde, eveneens zeer beperkt zijn. Zo kan verzoeker niet zeggen wanneer zijn broer gewond raakte, terwijl hij verklaarde dat hij dit vernam toen hij zijn vader contacteerde vanuit Iran (notities PO, p. 5, 17). Indien verzoekers broer daadwerkelijk zou zijn gewond geraakt in het kader van zijn werk voor het leger en diens activiteiten bij het leger de concrete aanleiding zouden geweest zijn voor verzoekers problemen in Afghanistan, zoals hij beweert, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij minstens bij benadering zou kunnen situeren wanneer zijn broer gewond werd.

Verzoeker legt weliswaar foto's neer van een gewonde man en van mannen in militaire kledij, maar uit deze foto's kan niet blijken waar en wanneer zij werden genomen en kan evenmin de identiteit van de erop afgebeelde personen worden vastgesteld. Verzoeker legt ter terechtzitting nog een kopie neer van een foto van hemzelf samen met een persoon in militaire kledij waarvan verzoeker verklaart dat deze persoon zijn broer is. Ook uit deze foto kan niet blijken waar en wanneer deze foto werd genomen, noch dat de erop afgebeelde persoon daadwerkelijk verzoekers broer is.

Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat verzoekers verklaringen over de problemen die zijn familie zou hebben gehad niet aannemelijk zijn. Hierbij wordt in de bestreden beslissing terecht overwogen dat (i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het telefoonnummer waarmee de taliban belden nu hij aanvankelijk verklaarde dat zij steeds vanaf hetzelfde nummer belden maar gevraagd of zijn vader dit nummer niet kon blokkeren, verzoeker plots zegt dat ze ook vanaf andere nummers belden, (ii) het weinig geloofwaardig is dat zijn familie zich genoodzaakt zou gezien hebben onder te duiken maar wel maandenlang onopgemerkt in hetzelfde dorp kon wonen zonder problemen te kennen, terwijl volgens zijn verklaringen veel dorpelingen bij de taliban waren; (iii) zijn verklaringen over de problemen van zijn familie niet overeenstemmen met de inhoud van de klacht die zijn vader indiende bij de ouderen nu hierin wordt gesteld dat de taliban eisten dat verzoekers broer O.J. stopte met zijn werk en dat zijn andere broer T. zich bij hen moest aanbieden en naar België is gevlucht, terwijl verzoeker stelde dat zij hem viseerden, welke tegenstrijdigheid niet alleen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas maar ook de bewijswaarde van het document ondergraaft.

De Raad kan slechts vaststellen dat in het verzoekschrift geen enkele ernstige poging wordt ondernomen om de motieven in de bestreden beslissing inzake verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten met betrekking tot de activiteiten van zijn broer voor het leger en met betrekking tot de door hem voorgehouden problemen van zijn familie met de taliban en voor zover hierboven overgenomen en uiteengezet, te weerleggen. Door louter te wijzen op het feit dat zijn nationaliteit, identiteit en afkomst niet betwist worden, dat verzoeker ook een aantal foto's heeft bijgebracht om de situatie van zijn familie te staven, en te verwijzen naar algemene landeninformatie over de risico's na de machtsovername voor personen die een link hebben met veiligheids- of overheidspersoneel doet verzoeker geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoeker onvoldoende aannemelijk maakt dat zijn broer actief was voor het leger en hij verder ook de problemen van zijn familie met de taliban niet aannemelijk maakt om de hierboven uiteengezette redenen. De Raad wijst er op dat het aan verzoeker toekomt de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen te weerleggen, waartoe hij geheel in gebreke blijft.

Ook de beoordeling van de overige door verzoeker neergelegde documenten in de bestreden beslissing wordt in het verzoekschrift volledige ongemoeid gelaten. Hierover wordt als volgt gemotiveerd: *“De overige documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara en die van uw vader en uw broer kunnen hoogstens uw verklaringen over uw en hun identiteit, nationaliteit en herkomst ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De medische stukken op naam van uw vader kunnen hoogstens aantonen dat uw vader psychische en medische problemen heeft. Uw bewering dat uw vader deze problemen heeft gekregen omwille van de bedreigingen door de taliban (CGVS, p. 4) vindt geen steun in deze stukken. De enveloppe toont hoogstens aan dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan. Dat staat evenmin ter discussie.”* Vermits deze motieven correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, worden zij door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

In acht genomen verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten, beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat verzoeker de betrokkenheid van zijn broer bij het nationale Afghaanse leger en de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk maakt.

6.3. Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift ook op het feit dat hij als verwesterde jongeman behoort tot een sociale groep en dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met het risico dat verwestering met zich meebrengt. Verzoeker wijst er op dat hij ongeveer drie jaar buiten Afghanistan verblijft, dat de taliban muziek en kunst verbieden, dat Tiktak verboden werd, middelbare scholen voor meisjes uiteindelijk niet heropend werden en dat het loutere feit in een Westers land te hebben verbleven reeds problematisch kan zijn.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker een volwassen man is van 22 jaar oud. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat in zijn hoofde sprake is van een kenmerk of gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Verder wijst de Raad er op dat verzoekers vormende jaren zich voor het overgrote deel in Afghanistan hebben afgespeeld en hij verder ook geen enkel stuk bijbrengt met betrekking tot zijn activiteiten sinds hij in België is aangekomen zodat evenmin concrete indicaties worden aangebracht dat verzoeker omwille van zijn traject en ontplooiende activiteiten hier zou kunnen beschouwd worden als verwesterd of als een persoon die de in Afghanistan heersende religieuze, morele of sociale normen heeft overtreden of als iemand die besmet is met westerse waarden. Door louter te verwijzen naar verzoekers verblijf in België en zijn afwezigheid uit Afghanistan sinds begin 2020, toont verzoeker niet aan dat er bij hem sprake zou zijn van veranderd gedrag of kenmerk gebaseerd op een politieke overtuiging die fundamenteel is voor verzoekers identiteit of morele integriteit, noch dat hij niet langer in staat zou zijn zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen zoals vormgegeven door de taliban.

Verzoekers betoog dat het loutere feit in een westers land verbleven te hebben reeds problematisch kan zijn en dat dit gecombineerd moet worden met het politieke profiel van familie kan niet volstaan. Hierboven werd reeds aangehaald dat uit de beschikbare landeninformatie niet kan blijken dat het loutere verblijf in een westers land ertoe leidt dat een Afghaan als verwesterd wordt beschouwd of van normoverschrijding wordt beschuldigd. Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker de betrokkenheid van zijn broer bij het Afghaanse leger onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker maakt verder geen gewag van een politiek profiel van zijn familie zodat zijn betoog dat zijn verblijf in het westen moet worden gecombineerd met het politiek profiel van zijn familie, niet dienstig is. Waar verzoeker nog aanvoert dat hem geen vragen

werden gesteld inzake zijn verwestering door het CGVS, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker zelf geen vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering heeft aangevoerd bij het CGVS en hiertoe ook de mogelijkheid heeft in de procedure voor de Raad. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een (toegeschreven) verwestering kan worden afgeleid.

Tenslotte maakt verzoeker geen gewag van specifieke problemen met zijn familie of lokale gemeenschap en stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens de zitting van de Raad nog in contact te staan met zijn familieleden in Afghanistan, zodat er evenmin concrete indicaties zijn dat verzoeker zal gestigmatiseerd of verstoten worden door zijn familie of lokale gemeenschap.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in België in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden.

6.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) verwestering of religieuze, morele of sociale normoverschrijding op basis van zijn verblijf in het buitenland.

7.3. In zoverre verzoeker zich beroept op de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan na 15 augustus 2021, wijst de Raad er op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeiend uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general*

poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker brengt geen elementen aan die anders doen besluiten.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet niet anders besluiten. Door louter te poneren dat de problematische situatie veroorzaakt wordt door de *de facto* overheid, dat zijn regio van herkomst in 2022 werd getroffen door overstromingen, dat de internationale hulp geblokkeerd wordt door de taliban en de situatie er niet op verbeterd in algemene termen te verwijzen naar de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan sinds de machtsovername en de hierboven in punt 2 van dit arrest vermelde landenrapporten, toont verzoeker niet aan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Met zijn algemeen betoog toont verzoeker niet aan dat de prangende humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt

veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Waar verzoeker nog stelt dat verzoeker niet ondervraagd werd over zijn werkelijke sociale en economische situatie, en dat hij slechts sporadisch contact heeft met zijn familie, stelt de Raad vast dat hij hiermee evenmin aantoonst dat hij persoonlijk riskeert in een situatie van extreme armoede te belanden als gevolg van het intentioneel handelen of nalaten te handelen van een actor of actoren in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en herhaalt dat hij ter zitting van de Raad stelde nog steeds in contact te zijn met zijn familie.

De Raad herinnert er tenslotte aan dat de gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723). Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

7.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit*

and run-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

UNAMA registreerde voor de periode 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 een totaal van 3 774 burgerslachtoffers, waarvan 1 095 doden en 2 679 gewonden als gevolg van IED's (2 814 burgerslachtoffers), "*explosive remnants of war*" (639 burgerslachtoffers) en "*targeted killings*" (148 burgerslachtoffers). De meerderheid van de slachtoffers als gevolg van IED's viel in het kader van aanslagen door ISKP (1 701) maar 1 095 slachtoffers vielen als gevolg van IED aanvallen die nooit werden opgeëist of waarvoor UNAMA geen verantwoordelijke actor kon identificeren (UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", 15 August 2021 – 30 May 2023, p. 5-6). Het gaat om een significante daling van het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan sinds de machtsovername in vergelijking met de vorige jaren.

Hoewel een daling van het aantal zelfmoordaanslagen in deze verslagperiode werd genoteerd, werd geen evenredige daling van burgerslachtoffers door zelfmoordaanslagen vastgesteld.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer accuraat zou zijn. De meeste recente door hem geciteerde berichtgeving over veiligheidsincidenten in Afghanistan dateert van juli 2022 en kan bijgevolg geen ander licht werpen op bovenstaande analyse die gebaseerd is op en rekening houdt met de meest recente informatie, waaronder het door verwerende partij bij

aanvullende nota bijgebrachte UNAMA rapport dat de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 beslaat.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat het CGVS over onvoldoende informatie beschikt om het actueel geweldsniveau en de aard en ernst ervan op correcte wijze te beoordelen en een aantal Reuters berichten citeert waaruit blijkt dat nieuwsbronnen in Afghanistan ge(zelf)censureerd worden, ontkent de Raad niet dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Bovendien heeft verwerende partij de informatie inzake onder meer de veiligheidssituatie in Afghanistan geactualiseerd door middel van haar aanvullende nota en daarbij onder mee het meest recente rapport van UNAMA bijgebracht dat, zoals hierboven uiteengezet de periode tussen de machtsovername en 30 mei 2023 beslaat en daarbij ook ingaat op de aard van de veiligheidsincidenten waarbij burgerslachtoffers te betreuren vallen.

De Raad is dan ook van oordeel dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Verzoeker brengt geen andere informatie bij die hierover anders kan doen besluiten.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker brengt geen persoonlijke omstandigheden aan die het risico in zijn hoofde verhogen dat hij als gevolg van het willekeurig geweld in Nangarhar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Wat de aangevoerde schending van artikelen 3 en 13 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds

ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoeker de beweerde problemen voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk maakt gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat in paragraaf 2 stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, merkt de Raad op deze bepaling tot doel heeft de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt.

Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet is dus bereikt. Een schending van deze bepaling wordt niet aangetoond.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend drieëntwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET

